

Sygn. akt III KZ 49/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie I. W. i C. W.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 sierpnia 2016 r.,

ich zażalenia na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 czerwca 2016 r.,

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 31 maja 2016 r. , sygn. akt II Ka (...),

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Obwinieni I. i C. W. zażaleniem z dnia 11 lipca 2016 r. zaskarżyli zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 czerwca 2016 r., o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 maja 2016 r., w sprawie o sygn. akt II Ka (...), podejmując w nim polemikę z ustaleniami faktycznymi które legły u podstaw wyroku skazującego ich za wykroczenie z art. 66 k.w. Tymczasem istota zaskarżanego zarządzenia sprowadza się wyłącznie do wskazania na brak uprawnień po stronie obwinionych do wniesienia kasacji wynikający wprost z treści art. 110 k.p.w., które stanowią, że kasację w sprawie o wykroczenie wnieść może wyłącznie Prokurator Generalny lub Rzecznik Obywatelskich. Oznacza to tyle, że obwinieni mogą jedynie zwrócić się do tych organów o zbadanie sprawy i rozważenie potrzeby wniesienia

kasacji na ich korzyść, natomiast nie mogą, jako strona obwiniona, jej samodzielnie wnieść.

Uprawnienie do wniesienia kasacji zwyczajnej nie wynika z samego tylko faktu bycia obwinionymi, jak to zdają się obwinieni rozumieć, podnosząc w zażaleniu, że skoro wyrok zapadł „w naszej sprawie to jesteśmy uprawnieni i od każdego wyroku można złożyć skargę do wyższej instancji”.

Wobec oczywistej bezzasadności zażalenia Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.